

sig nemlig til ikke mindre end 164 Mill. Kr. Men det ærede Medlem Hr. Rode ikke skulde være villig til at erkende, at gennem et saadant Krav til Nationalbanken er der stillet Fordringer til Bankens Seddelmasse, der vejer overordentlig stærkt til, og som ogsaa har fundet et klart Udtryk i den samlede Seddelmasses Størrelse netop paa det Tidspunkt, da dette Overtræk fandt Sted, og i de Maaneder, der fulgte umiddelbart derefter? Thi endskønt Genforeningen med de sønderjydske Landsdele i Aarene umiddelbart efter 1920, i Finansaarene 1920—21 og i 1922, jo stillede overordentlig store Krav til den danske Seddelbank, hvilket i nogen Grad forklarer, at Nationalbanken ikke med Hensyn til Indskrænkning af Seddelmassen blev i Stand til relativt at udføre et Arbejde, der i Nytte svarer til det, den svenske Rigsbank udførte i disse Aar, endskønt der altsaa i den Tid stillede meget store Krav til Seddelbanken, er dog Forholdet det, at Seddelmængden i 1922, 1923 og 1924 ligger væsentlig lavere end Seddelmængden paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem Hr. Rode slap Styret. I Februar Maaned 1924 var Seddelmassen 450,1 Mill. Kr., og den havde i Aarene 1921, 1922 og 1923, altsaa i den Periode, hvor det ærede Medlem Hr. Rode paastaar, at en ganske særlig Inflationspolitik skulde være ført, ligget omkring dette Beløb 450 Mill. Kr., snart nogle Millioner over, snart nogle Millioner under, men da det ærede Medlem Hr. Rode slap Styret i April 1920, laa Seddelmassen paa 524 Mill. Kr. Men det var ganske vist ogsaa faa Maaneder efter, at vi havde staaet overfor et Overtræk i Nationalbanken paa 164 Mill. Kr., det største Krav, der nogen Sinde af nogen Regering er stillet til den danske Seddelbank.

Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger for paa dette Punkt at retlede det ærede Medlem Hr. Rode. Men jeg ser, som sagt, en Undskyldning for hans urigtige og lidet rimelige Bemærkninger i den Irritation, som en Bevægelse af mig, der ikke havde til Hensigt at irritere det ærede Medlem, havde hensat ham i.

Statsministeren (Starming): Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde nogle Bemærkninger om Forholdet til Tyskland og ønskede besvaret et Spørgsmaal om, hvorvidt der var sket nogen Ændring i den Opiattelse, der tidligere har været præciseret. Jeg kan i Anledning af dette Spørgsmaal sige, at der er ingen Ændring sket i Ministeriets

Politik i dette Forhold, heller ikke i Forholdet til de dansk-tyske Drøftelser angaaende Skolespørgsmaalet.

Med det samme tør jeg maaske i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsatte, sige, at jeg ligesom han beklager, at jeg ikke i Eftermiddags havde Lejlighed til at høre, hvad han sagde. Men nu fik jeg det da hørt: han havde ikke betegnet min Optræden som illoyal i og for sig. Jeg maa tilstaa, at den Sprogbrug kan jeg ikke trænge til Bunds i. Men vi fik en yderligere Forklaring, idet det ærede Medlem sagde, at man ikke skulde bruge Kongens Navn, uden at det kunde bruges med Nytte. Det er vist en Omskrivning af det gamle Mundheld, at naar Kongen gør os til Villie, er han god nok. Jeg forstaa imidlertid ikke den Betragtning. Naar Kongen beder om, at man i Anledning af en bebudet Storlockout skal gøre, hvad der er muligt for at undgaa den, gaar man til den, der har Afgørelsen i sin Haand, og forklarer vedkommende dette Ønske. At vedkommende ikke vil tage Hensyn til Ønsket, er man jo altid udsat for, og det er mig da heldigvis ogsaa bekendt, at den, der er nærmest til at udtale Beklagelse eller Tilfredshed i det foreliggende Tilfælde, udtaler ingen Beklagelse over det skete.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr. Korsgaard videre, at hvad han navnlig beklagede sig over, var, at Statsministeren gik ud og sagde, at den ene havde Ret, den anden Uret. Ja, hvis jeg har sagt noget om Situationen, som ikke behager det ærede Medlem, kan jeg i og for sig godt forstaa det, men det er jo ikke muligt at skjule Sandheden i denne Sag, og den har jeg altsaa derfor udtalt, nemlig at intet Menneske kan skjule, hvem det var, der iværksatte den Lockout, om hvilken hele Talen er, og andet og mere end at sige, at det var Arbejdsgiverforeningen, der begyndte denne Krig, er der ikke sagt og er der heller ikke Grund til at sige; men det kan jo heller ikke skjules.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde nogle Bemærkninger i Anledning af den forudgaaende Diskussion. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa udover at understrege den meget karakteristiske Ytring, der var deri, og som udtrykte det ærede Medlems og hans Partis Forventninger og Maal, da han sagde, at han var sikker paa, at Ministeriet undergravede sig selv, og hvad vi ikke selv gjorde, besørgede vore allierede. Andet har Venstre ikke at bygge paa, de har ikke selv noget Program i